

Kapitola 1

Šumavské pláně.

Nebyla jsem tu desítky let. Z vesnic, které se krčily v lesích nebo se opatrně rozkládaly podél kamenitých cest, zbyly jen vybydlené domy a zarostlé zahrady.

Hurkenthal. Hohenstegen. Holtzschlag.

Hůrka. Vysoké Lávky. Paseka.

Haidl am Ahornberg. Glaserwald. Stadln.

Zhůří. Skelná. Stodůlky.

Jejich jména zvoní rozpálenými sklářskými pecemi, voní lučním senem sušícím se na oblých horských stráních či smůlou, kterou roní kmeny stromů unášené vodami Křemelné přes Tetovský průplav do říčky Vydry.

A také dřinou, potem a slzami jejich obyvatel.

Šumava krásná, Šumava nelítostná, Šumava rozdělená, Šumava smrtící.

Vykloněná z okna nově otevřené zotavovny zhluboka dýchám chladný večerní vzduch. Chutná omamně čistě, tak, jak chutnal kdysi dávno, kdy ještě nebyly ve městech lesy komínů vyfukující černý kouř

čpící sírou. Teď, pět let po druhé světové válce, se stále topí kdečím a vzduch podle toho také vypadá.

Kam dohlédnu, vidím jen černé zubaté ostří lesů, postříbřené měsíčním světlem. Za mnou se tyčí hora Špičák, laškovně skrývající Čertovo a Černé jezero. A také státní hranici, která je tu vzdušnou čarou téměř na dosah, ale než k ní člověk dojde, dost se na staré sklářské cestě, stoupající a klesající po úbočí Jelení hory, zapotí.

Vzpomínky jsou pěkně pichlavé potvůrky. Snažím se nemyslet na to, že když jsem byla na Šumavě naposledy, byla jsem ještě právoplatný člen společenství strážců rozhraní, lidí, kteří strážou tenkou linií oddělující náš svět od těch ostatních, plných nepřátelských tvorů či přízraků. Dnes tu však nejsem jako jedna z těch, kteří hlídají tenkou slupku bezpečí, ale jen a pouze jako rekreant, dlící v zotavovně uprostřed šumavských lesů, vybudované z bývalého luxusního hotelu Rixi.

Vchodové dveře hluboko pode mnou se rázem otevřou, do tmy vyhřezne paprsek světla, ryčná hudba a zvonivý smích. Houf mladých lidí vyběhne ven – jen tak, z bujné radosti, zchladit rozpálené hlavy na čerstvém vzduchu. Z hloučku se oddělí štíhlá pružná postava, zakloní se, zacloní si oči a vykřikne:

„Kláro! Co tam děláš? Přestaň koukat z okna a pojď za námi! Chybíš nám do počtu, bude tanec se židlemi!“

Usměju se a zamávám na svou spolubydlící Věrku.

„Už jdu,“ odpovím a zavírám okno. Sejdu dvě patra schodů a vezmu za kliku dveří velké společenské místnosti, kde soudružka kulturní referentka pořádá seznamovací večírek, z něhož jsem se před hodinkou nenápadně ztratila. Doufala jsem, že můj odchod nikdo nezaznamená, ale zřejmě jsem se přepočítala. Nu což, tak si zatančíme rozverný tanec se židlemi a uvidíme, jaké další překvapení nám

bude naservírováno vzápětí. Jak už jsem zjistila, místní kulturní referentka má vše naplánováno do nejmenších podrobností a příští dva týdny budou nabitý nejen výlety, ale i akcemi kulturními a vzdělávacími.

Když už jsem tehdy před půl rokem na závodní radě kývla, že na rekreaci pojedou, je teď pozdě couvat. Otevřu tedy dveře a jsem okamžitě vržena do víru světla, halasu, smíchu a cinkotu sklenic.

„Súdružka, teraz ste moja tanečníčka! Som Arpád a spolu tú súťaž vyhráme! Ideme!“ Popadne mě za ruku, a než se stačím leknout, už tančíme břesknou polku a můj Jánošík hlídá, kde je volná židle. *Břínk*, kapela v půlce taktu přestane hrát, a než se vzpamatuju, sedím neznámému Arpádovi na klíně na ukořistěné židli.

„Skvelé, slečna! Ideme ďalej!“

Nestíhám se pomalu ani točit, ale najednou stojíme sami proti poslední zbývající dvojici a mezi námi je jediná židle. Fanfára zavřeští, mému tanečníkovi se v úsměvu zalesknou bílé zuby, chytí mě kolem pasu a za chvíli už mě má zase na klíně a jásá nad vítězstvím na celé kolo.

Vyskočím, přihladím si sukni a také se usměju. Podám mu ruku a představím se:

„Klára. Měli bychom to vítězství nějak oslavit, ne?“

Upřímná žhavá pusa, jakou mi Arpád vlepí v odpověď, mě naprosto vykolejí, zatímco dav kolem šílí nadšením.

„Je dobrej, že jo?“ Věrka leží na břiše, hlavu má podepřenou dlaní a kouká na mě zpod peřiny. Natáčí si vlasy na prsty a probírá mužské osazenstvo našeho turnusu. „Ten tvůj Slovák myslím,“ dodá.

„Jak můj,“ ohradím se. „Já za to nemůžu, že se na mě vrhl hned u dveří.“

„On se po tobě sháněl už předtím.“